

Sygn. akt III AUa 269/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 luty 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

	Przewodniczący:	Sędzia SA Ewa Preneta-Ambicka (spr.)
	Sędziowie	SA Irena Mazurek SA Katarzyna Kaczmarczyk-Kłak
	Protokolant	st. sekr. sądowy E. S.

po rozpoznaniu w dniu **18 luty 2021 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **J. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o **emeryturę pomostową**

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **6 lutego 2019 r.** sygn. akt **IV U 945/18**

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 269/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 lutego 2021 r.

Decyzją z dnia 08.08.2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił J. B. prawa do emerytury pomostowej w wyniku ustalenia, że wnioskodawca nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat przed dniem 01.01.1999r. i nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej i po dniu 31.12.2008r. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ww. ustawy. Według pozwanego wnioskodawca w żadnym okresie swojego zatrudnienia nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Zakład ubezpieczeń nie zaliczył także okresu zatrudnienia w Fabryce (...) SA w J. od 10.07.2018r. do 13.07.2018r.

do okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z powodu krótkotrwałości tego zatrudnienia. Zdaniem pozwanego warunkiem takiego zaliczenia jest wykonywanie pracy co najmniej przez 1 miesiąc po 31.12.2008r.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca zarzucił, że wbrew ustaleniom Zakładu Ubezpieczeń Społecznych spełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury pomostowej. Zdaniem wnioskodawcy pracował on w warunkach szczególnych w następujących okresach : od 23.08.1977r. do 08.09.1988r. w (...) w J., od 09.09.1988r. do 30.11.1989r. na budowie exportowej w Iraku, od 06.05.1999r. do 30.04.2018r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w J. oraz od 10.07.2018r. do 13.07.2018r. w Fabryce (...) SA w J.. Ponadto wnioskodawca zarzucił, że zarówno z informacji podawanych przez centralę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jak i z komentarza do ustawy o emeryturach pomostowych wynika, że do nabycia prawa do tego świadczenia wystarczy wykonywanie pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31.12.2008 r. przynajmniej przez jeden dzień. Wnioskodawca wniósł w odwołaniu o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał dotychczasowe stanowisko polegające na uznaniu, że wnioskodawca nie wykazał wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 letni. Pozwany nie uznał szczególnych warunków pracy wnioskodawcy wykonywanej w okresie od 27.09.1977r. do 08.09.1988r. z powodu rozbieżności dotyczącej nazwy stanowiska zajmowanego przez wnioskodawcę. Z tych samych powodów nie zaliczył do szczególnego stażu pracy okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 06.05.1999r. do 31.12.2008r. Okresu od 01.01.2009r. do 30.04.2018r. pozwany nie uwzględnił, gdyż płatnik składek tj. Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w J. nie złożył za ten okres druków (...) potwierdzających wykonywanie przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem ZUS brak jest również podstaw do uwzględnienia okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 10.07. 2018r. do 13.07.2018r. jako okresu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2016r. sygn. akt I UK 269/15 wynika, że sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, nie stanowi wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt IV U 945/18 Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie oddalił odwołanie.

Na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego, akt osobowych, zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca J. B. z dniem 23.08.1977r. został zatrudniony w (...) w J. na stanowisku pomocnika maszynisty ładowarki. Po uzyskaniu uprawnień od 01.07.1978r. wnioskodawca wykonywał pracę operatora ładowarki. Podczas zatrudnienia w (...) wnioskodawca pracował na budowie exportowej w Iraku w okresie od 09.09.1988r. do 30.11.1989r. jako operator ładowarki. Następca prawny (...) w J. Przedsiębiorstwo (...) w J. w świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 12.03.2018r. i 06.09.2018r. potwierdził, że wnioskodawca pracował na stanowisku pomocnika maszynisty w okresie od 23.08.1977r. do 06.09.1977r. i na stanowisku maszynisty ładowarki jednoznaczniowej od 27.09.1977r. do 08.09.1988r. W ocenie Sądu Okręgowego z przeprowadzonego postępowania jednoznacznie wynika, że wnioskodawca w okresie od 23.08.1977r. do 30.11.1989r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w Dziale V poz. 3 wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. (Dz.U. z 1983r. nr 8 poz.43) na stanowiskach wymienionych w Dziale V poz. 3 pkt 2 i 35 wykazu A stanowiącego załącznik do Zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29.06.1983r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej. Następnie Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od 06.05. 1999r. do 30.04.2018r. J. B. był zatrudniony przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w J. i wykonywał prawie wyłącznie pracę operatora koparek i ładowarek jednoznaczniowych i sporadycznie pracował jako kierowca pojazdu specjalnego zawierającego beczkę asenizacyjną. Pracodawca potwierdził wykonywanie przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych świadectwem z dnia 30.04.2018r., czyli w tym okresie wykonywał pracę wymienioną w Dziale V poz. 3 wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. (Dz.U. z 1983r. nr 8 poz. 43) na stanowisku wymienionym w Dziale V poz. 3 A pkt 1 wykazu A stanowiącego załącznik do Zarządzenia nr 9 Ministra Administracji,

Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01.07.1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Przechodząc do oceny prawnej dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w okresach od 23.08.1977r. do 30.11.1989r. oraz od 06.05.1999r. do 31.12.2008r., a zatem przez okres przekraczający 15 lat. Tym samym wnioskodawca spełnił warunki do nabycia prawa do emerytury pomostowej określone w art. 4 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017r. poz. 664 ze zm.).

Dla wykazania natomiast spełnienia wymogu wykonywania pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31.12.2008r. wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy z dnia 13.07.2018r. i świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z tej samej daty, z których wynika, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) SA w J. od 10.07.2018r. do 13.07.2018r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienioną w pozycji 5 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych. Sąd Okręgowy stwierdził, że nie można uznać, że praca wykonywana przez 3 dni (w pierwszym dniu zatrudnienia wnioskodawca przechodził szkolenie z zakresu BHP) posiada cechy pracy w warunkach szczególnych określonych w art. 3 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Odwołał się przy tym do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2016r. sygn. akt I UK 269/15 i stanowiska, że sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka wymienione w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Powołał się przy tym na art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (j.t. Dz. U z 2017 r., poz. 664) oraz wskazał, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca nie wykonywał jednak pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał zaskarżoną decyzję organu rentowego za prawidłową i zgodną z obowiązującymi przepisami prawa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie. Na podstawie art. 102 kpc sąd nie obciążył wnioskodawcy kosztami postępowania należnymi zakładowi ubezpieczeń w wyniku oceny, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, gdyż redakcja przepisu art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych jest nieprecyzyjna i informacje powzięte przez wnioskodawcę w organie rentowym i z komentarzy do ustawy o emeryturach pomostowych, utwierdziły go w przekonaniu, że nawet jednodniowe zatrudnienie będzie wystarczające do nabycia prawa do emerytury pomostowej.

W wywiezionej apelacji wnioskodawca zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości i zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 4 pkt. 6 ustawy o emeryturach pomostowych przez jego błędną wykładnię i uznanie, że dla uzyskania emerytury za pracę w szczególnych warunkach na zasadach określonych w ustawie, konieczne jest wykonywanie takiej pracy przez okres jednego miesiąca po 31 grudnia 2008r., podczas gdy z literalnego brzmienia ww. przepisu nie wynika, aby ustawodawca wskazał minimalny okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze po 31 grudnia 2008r. w celu uzyskania prawa do świadczenia, oraz sprzeczność istotnych ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, polegającym na uznaniu, że J. B. po 31 grudnia 2008r. sporadycznie i krótkotrwałe wykonywał czynności w narażeniu na czynniki ryzyka wymienione w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony w Fabryce (...) SA w J. w okresie swojego zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, wymienione w załączniku nr 1 ustawy o emeryturach pomostowych, poz. 5, a nie sporadyczne czynności.

Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej zgodnie z wnioskiem oraz o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na

rzecz ubezpieczonego, zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm prawem przepisanych za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji wskazał między innymi, że z literalnej wykładni przepisu art. 4 pkt. 6 ustawy o emeryturach pomostowych nie wynika, aby wolą ustawodawcy było odgórne, sztywne wskazywanie okresów, które będą uprawniać ubezpieczonego do nabycia świadczenia. Wystarczy, że po 31 grudnia 2008 r. przynajmniej przez jeden dzień wykonywało się taką pracę, a zostanie uznane, że pracowało się w szczególnych warunkach lub wykonywało pracę o szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy błędnie zatem ocenił pracę, wykonywaną przez ubezpieczonego w Fabryce (...). Ponadto zarzucił, że zarówno z informacji podawanych przez centralę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jak i z komentarza do ustawy o emeryturach pomostowych wynika, że do nabycia prawa do tego świadczenia wystarczy wykonywanie pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31.12.2008 r. przynajmniej przez jeden dzień.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. W pierwszej kolejności należy się ustosunkować do zarzutów, co do niewłaściwej oceny dowodów oraz - w konsekwencji – zarzucanej sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Okręgowego z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, ponieważ ustalenia faktyczne są miarodajne do oceny, czy doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Sąd Okręgowy przede wszystkim ustalił prawidłowo, że wnioskodawca nie wykazał wymaganego stażu pracy po dniu 31 grudnia 2008 roku w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych dlatego nie ma prawa do emerytury pomostowej. Emerytura ta ma charakter wyjątkowy, przejściowy a dla jej uzyskania niezbędne jest spełnienie łącznie wszystkich warunków określonych w ustawie o emeryturach pomostowych. Warunki te zostały dokładnie określone w przepisach prawa, które należy ściśle interpretować.

Zgodnie z art. 4 ustawy prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Analizując wymogi uzyskania prawa do emerytury pomostowej, o których mowa w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, wnioskodawca J. B., jak już wyżej zauważono nie spełnił przesłanki z punktu 6 tj. po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ww. ustawy. Jednocześnie zgodzić się należy z argumentacją zawartą w apelacji że zaprezentowany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2013r. sygn. akt. I UK 448/12, pogląd na który powołał się Sąd I instancji i organ

rentowy, że konieczne jest po 31 grudnia 2008r. wykonywanie pracy w warunkach szczególnych przez co najmniej 1 miesiąc nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach. Podzielić należy twierdzenie apelującego, że chociaż przepis art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych jako przesłankę przyznania tego świadczenia określa wymóg wykonywania po 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 to jednakże nie określa okresu (czasu) wykonywania takiej pracy. Literalna wykładnia przepisu art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych nie wskazuje, aby ustawodawca określił minimalny okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Nie mniej jednak przekonujący dla Sądu Apelacyjnego jest pogląd o konieczności wykazania, że ww. praca wykonywana po dniu 31 grudnia 2008 roku winna mieć charakter rzeczywisty, nie sporadyczny i być podjętą nie w celu wyłącznie wywołania pozoru spełnienia koniecznej przesłanki, wymienionej w art. 4 pkt 6 ww. ustawy, celem uzyskania emerytury pomostowej.

Stąd sąd odwoławczy orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2016r. sygn. akt I UK 269/15, że skoro incydentalne (sporadyczne), uboczne i krótkotrwałe - w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach - wykonywanie czynności w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, nie stanowi podstawy do wyłączenia ich wykonywania z okresów szczególnego zatrudnienia dla celów emerytalnych, to - a contrario - sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy." Intencją przecież ustawodawcy w stanowieniu powyższych przepisów nie było wyłącznie wykazanie formalnego spełnienia przez ubezpieczonego określonych w art. 4 ustawy warunków lecz przyznanie świadczenia o charakterze wyjątkowym jakim jest emerytura pomostowa osobie, która realnie, rzeczywiście i nie krótkotrwałe była narażona na warunki szkodliwe w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych. Celem ustawy jest ograniczenie kręgu uprawnionych do emerytury z powodu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do mniejszej liczby sytuacji uzasadnionych rzeczywistą koniecznością przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w których oczekiwania osób, które rozpoczęły wykonywanie takiej pracy na starych zasadach, na wcześniejsze przejście na emeryturę powinny zostać zaspokojone (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., II UK 164/11, OSNP 2013 nr 5-6, poz. 62 i z dnia 4 września 2012 r., I UK 164/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 185, uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 marca 2010 r., K 17/09, OTK-A 2010 Nr 3, poz. 21 oraz uzasadnienie projektu ustawy, Sejm RP VI kadencji, nr druku 1070). Taka właśnie sytuacja braku spełnienia ww. przesłanki zachodzi w niniejszej sprawie.

Należy zatem w kontekście zarzutu apelacji sprzeczności istotnych ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym uzupełnić o tyle ustalenia Sądu Okręgowego, że stwierdzić - co już zresztą wcześniej wyraźnie podnosił w odpowiedzi na odwołanie pozwany (k.7 akt sprawy), że wnioskodawca J. B. poza ustalonym przez Sąd Okręgowy pierwszym dniem formalnego okresu zatrudnienia od 10.07.2018r. do 13.07.2018r. w Fabryce (...) SA w J. przeznaczonym na czynności szkolenia BHP (10 lipca 2018 r. wtorek), a zatem bez wykonywania realnie pracy, przez dwa dni korzystał z urlopu wypoczynkowego (co wprost wynika ze świadectwa pracy wnioskodawcy z 13.07.2018 roku - k.13 akt emerytalnych). Ostatni dzień pracy (piątek 13 lipca 2018 r.) wnioskodawcy był zaś dniem kiedy rozstawał się z zakładem pracy. Skoro zatem pierwszego dnia wnioskodawca przechodził szkolenie BHP, a w dwóch kolejnych dniach korzystał z urlopu wypoczynkowego zachodzi poważna wątpliwość, kiedy w ogóle wnioskodawca mógł rzeczywiście wykonywać pracę na stanowisku czyszczacza odlewów. A przecież „w myśl art. 3 ust. 4 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, dodatkowym wymaganiam pozwalającym na uznanie wykonywania przez pracownika prac, o których mowa w art. 3 ust. 1, jest ich wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy. Wymaganie to jest związane z czasem narażenia pracownika na wpływ czynników ryzyka wymienionych w tym ostatnim przepisie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2013 r., III UK 106/12, LEX nr 1555688).”

Apelujący odwołuje się do zeznań świadka K. S., że czynności wnioskodawcy J. B. jak twierdzi apelujący „nie były to sporadyczne czynności, a praca wykonywana codziennie, w pełnym wymiarze czasu pracy, o czym zeznał ubezpieczony i świadek K. S.". Tymczasem z zeznań tych wprost wynika coś absolutnie przeciwnego. Mianowicie świadek zeznał, że wnioskodawca w pierwszym dniu tj. 10 lipca 2018 roku nie pracował tylko miał szkolenia BHP, pracę rozpoczął w

drugim dniu zatrudnienia ale w tym dniu miał z kolei tylko szkolenie stanowiskowe (nagranie z rozprawy z 4.02.2018r. 00 : 48 – 00 : 50) . Świadek K. S. zeznał także, że do pracy J. B. dopiero przyszedł w trzecim i czwartym dniu (12 - 13.07.2018 roku). Tymczasem w tych dniach J. B. był na urlopie wypoczynkowym – co wynika wprost z dokumentów wnioskodawcy, o czym ani świadek ani wnioskodawca nie wspomnieli. Świadek nie miał wiedzy jak była przyczyna zawarcia i realizacji umowy na tak krótki okres czasu. Nie mniej jednak okoliczności sprawy pozwalają stwierdzić, iż jedyną przyczyną było wypełnienie li tylko formalnie warunku wykazania przez wnioskodawcę przesłanki pracy po 31 grudnia 2008 roku z art. 3 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych. Wniosek ten znajduje wprost potwierdzenie w treści odwołania, twierdzeniach wnioskodawcy, jego zeznaniach (nagranie z rozprawy z 4.02.2018r. 00 : 58 – 00 : 59) jak również argumentacji zawartej w treści apelacji. Poza tym już na marginesie - pod dużym znakiem zapytania należy postawić realne umiejętności wnioskodawcy - który był przecież przez całe swoje życie zawodowe kierowcą, operatorem koparki, maszynistą ładowarki – do pracy na stanowisku oczyszczacza odlewów żeliwnych które to stanowisko widnieje w jego umowie o pracę zawartej na okres 4 dni, od 10.07. do 13.07.2018 roku w (...) SA w J., gdzie w czwartym dniu (najprawdopodobniej na urlopie wypoczynkowym) wnioskodawca rozwiązał umowę o pracę za porozumieniem stron. Praca przecież oczyszczacza odlewów żeliwnych co wynika z zeznań świadka K. S. była pracą wymagającą sprawnej umiejętności posługiwania się szlifierką pneumatyczną lub elektryczną skoro polegała na precyzyjnym oczyszczaniu wybitych odlewów żeliwnych z rdzeni. Wnioskodawca realnie mógł zatem wykonywać jakiegokolwiek czynności na stanowisku oczyszczacza formalnie wynikającym z umowy o pracę przez zaledwie kilka godzin. Trudno znaleźć racjonalną i merytoryczną podstawę do wydania w tych okolicznościach wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach co uczynił dyrektor generalny Fabryki (...) SA w J. w dniu 13 lipca 2018 roku (k. 14 akt emerytalnych) – czyli w dniu kiedy wnioskodawca rozwiązał umowę o pracę za porozumieniem stron i najprawdopodobniej był na urlopie wypoczynkowym. Sposób zawarcia i rozwiązania umowy, jej przebieg wskazuje na z góry powzięty zamiar wyłącznie zawarcia umowy w celu formalnego wykazania ww. przesłanki pracy z art. 3 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Należy podkreślić, że również w wyroku z dnia 22 lipca 2013 r., III UK 106/12, Sąd Najwyższy stwierdził, że w art. 3 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych chodzi o wymiar czasu pracy faktycznie wykonywanej w narażeniu na czynniki ryzyka określone w art. 3 ust. 1 tej ustawy, które powodują, że dane prace są pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach. Dlatego dla uznania, że praca jest wykonywana w szczególnych warunkach niezbędne jest jej rzeczywiste wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy, to jest codziennie i przez całą przewidzianą dla pracownika dniówkę roboczą. Za taką wykładnią użytego w art. 3 ust. 4 pojęcia "w pełnym wymiarze czasu pracy" przemawia w szczególności to, że ustawodawca związał go ze sformułowaniem "pracowników wykonujących", co jednoznacznie wskazuje, że pełny wymiar czasu pracy związany jest z rzeczywistym wykonywaniem prac, o którym mowa w ust. 1, w takim właśnie wymiarze czasu pracy. W konsekwencji Sąd Najwyższy stwierdził, że w pełni uprawnione jest w tym zakresie odwołanie się do utrwalonej wykładni podobnych pojęć użytych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z 1983 r., w myśl której praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów prac wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia." Wyrok SN z 19.01.2016 r., I UK 269/15, LEX nr 1999817. W tych okolicznościach nie można w żadnym razie podzielić zarzutu apelacji o sprzeczności istotnych ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym gdyż J. B. nie wykazał aby w Fabryce (...) SA w J. w okresie swojego - w istocie i realnie niespełna jednodniowego (mimo formalnie obejmującego okres od 10 do 13 lipca 2018 roku) zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, wymienione w załączniku nr 1 ustawy o emeryturach pomostowych, poz. 5.

Odnosząc się do z kolei do zarzutu naruszenia prawa materialnego to biorąc po uwagę powyższe nie znajduje on oczywiście uzasadnienia. Można przypomnieć, że naruszenie prawa materialnego może nastąpić poprzez jego błędną wykładnię - czyli poprzez mylne rozumienie treści określonej normy prawnej, albo poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, czyli poprzez błędne uznanie, iż do danego ustalonego stanu faktycznego ma zastosowanie dany przepis prawa materialnego, albo też odwrotnie, tzn. przepis, który winien mieć zastosowanie w danym stanie faktycznym - nie został zastosowany. Żadna z powyższych ewentualności w niniejszej sprawie nie nastąpiła – co szczegółowo wskazano powyżej, stąd apelacja jako całkowicie bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 kpc.

Sygn. akt III AUa 269/19

ZARZĄDZENIE

1/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy

2/ kal. 2 miesiące,

3/ następnie – w przypadku niewniesienia w ww. terminie przez pełnomocnika wnioskodawczyni skargi kasacyjnej
– akta sprawy zwrócić Sądowi Okręgowemu